

16:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 5:19–21.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags evangelium från altaret har tagit oss som åhörare in i det stora undret, då Jesus från de döda uppväcker änkans son i Nain. Det har på Jesu befallning förkunnats i detta nu och på denna plats för att hos oss verka vad vi hör i predikoämnet: *"Frigjorda ur förgängelsens trældom"*. Också hos oss skall det stora ske, att vi löses ur de bojor, ur det slaveri under döden, som är vår lott genom Adams fall. Genom vår predikan skall just det förverkligas, som uttrycks med orden:

För att han genom sin död skulle göra dens makt om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen, och göra alla dem fria, som av fruktan för döden hela sitt liv igenom varit hemfallna till trældom. (Hebr. 2:14 f.)

Ställföreträdande för alla tiders liktåg, för mänsklighetens alla begravningsprocessioner med gråterskor och flöjtspel, strömmar begravningsföljet ut ur Nains stadspört i riktning mot den begravningsplats, som upprättats genom Guds dom över Adam: *"Ty du är stoft, och till stoft skall du åter varda"*. (1 Mos. 3:19) Här är vi alla med, ty detta är *"Spelet om Envar"*, är domen över oss alla. Detta livets härlighet, dess många underbara gåvor, slås sönder och samman i döden. Detta låter sig icke skämtas bort. I stället fyller det oss med all rätt med fruktan att så dras med i dödsdansen. Vi är ingalunda fria, ingalunda herrar över vårt liv och vår död, utan trälar, förslavade under en makt, som vill oss illa, och som genom synden har en in-teckning i oss.

Denna marsch mot undergången, ner mot dödsriket, bryts i dag i dagens evangelium, som utläggs i dagens predikan, Jesus *"rörde vid bären, och de som buro stannade"*. Den helgd, som omger döden, den respekt, som också hedningarna förmår visa inför ett begravningsståg, måste vika för Jesu handling, Jesu ord, hans hand, som hindrar bären att bäras vidare, hans befällande ord: *"Unge man, jag säger dig: Stå upp."* Allt utgår här ifrån Jesus. Allt vilar på makten och myndigheten i detta *"Jag"*. Det är det *"Jag"*, som förmår undret: *"Så långt som öster är från väster låter*

han våra överträdelser vara ifrån oss". (Ps. 103:12) Det är det *"Jag"*, som säger: *"Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder"*, *"Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse"*. Det *"Jag"*, som är syndens överman, är därmed också dödens besegrare. I honom gäller inte längre *"till stoft skall du åter varda"* (1 Mos. 3:19) utan *"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?"* (Joh. 11:25 f.)

Just detta *"Tror du detta?"* vänder evangeliet till oss och drar oss in i skaran kring bären. Det ställer oss inför den sanningen, att

- I. tron på Jesu rättfärdighet är tron på de rättfärdigas uppståndelse,
- II. tron på Jesu rättfärdighet fördriver fruktan för döden,
- III. tron på Jesu rättfärdighet gläds åt den eviga saligheten.

I. Tron på Jesu rättfärdighet är tron på de rättfärdigas uppståndelse.

Där tron rätt förstår detta *"Jag"* i *"Jag säger dig"*, där Jesu rättfärdighet förstås till sitt fulla, överflödande, ställföreträdande värde, vet sig tron också tilltalad med just det ordet: *"Jag säger dig: Stå upp"*. Den uttalade syndaförlåtelsen, den tillräknade rättfärdigheten lyfter med oundviklig nödvändighet upp ur syndens och dödens och djävulens sammanhang, kallar på den yttersta dagen, ikläder oss en förhärli-gad lekamen och för oss in i den nya skapelsen. Att inte tro så är att avvisa Jesu förlåtelse, att trampa Jesu blod under fötterna, att uppvisa sin tros falskhet. Nej, vi skådar i botten på Herrens kalk vår uppståndelse, smakar i hans lekamen vår odödlighet.

II. Tron på Jesu rättfärdighet fördriver fruktan för döden.

Vi har redan hört, att djävulen har döden i sitt våld,

och det är han, som håller den för våra ögon, som injagar fruktan för döden i oss, och vill få oss att för-
tvivla. Denna dödens hemskhet skall icke förnekas,
utan den skall övervinnas och besegras genom tron
på den uppståndne Kristus, under vars fötter syn-
den, döden och djävulen ligger förtrampade. Vi är
inte kallade att försona oss med döden på filosofer-
nas sätt utan att tro på Försonaren, på den i Kris-
tus försonade Guden, och härav hämta trons glädje,
trons trots, trons vilja att triumfera också i döden. Så
lär oss Gud att tro, leva och dö.

III. Tron på Jesu rättfärdighet gläds åt den eviga saligheten.

D. h. Skrift öppnar för tron perspektiv, som når
längre än vår situation i detta nu skänker. Ordet sä-

ger oss, att vårt liv på jorden bara är en liten del, en
förberedande del av det liv, som Gud har utkorat oss
för. Det är det, som epistelns inledningsord talar om
sålunda: "Jag håller före att denna tidens lidanden intet
betyda, i jämförelse med den härlighet, som kommer att
uppenbaras på oss". Därför gäller, att hela vår kristna
existens under Den Helige Ande får oss att "bida efter
barnskapet, vår kropps förlossning". Trevande, fam-
lande, som blinda kattungar vänder vi oss mot den
fullhet, som Gud vill bereda oss, och vet, att den helt
och hållet svarar mot hans barmhärtighet, så långt vi
erfarit den. För denna ännu okända härlighet i dess
outsäglighet, tackar vi Gud redan nu.

Amen.